

Astăzi, Miercuri, 22 Iunie, 2022

†) Sf. Ier. Grigorie Dascălul, mitropolitul Țării Românești; Sf. Sfințit Mc. Eusebiu, episcopul Samosatei

Romani 4

13 Că nu prin lege i s'a dat lui Avraam sau seminției lui făgăduința că vor fi moștenitori ai lumii, ci prin dreptatea credinței.

14 Căci dacă moștenitorii sunt aceia care au legea, atunci credința e zadarnică, iar făgăduința s'a desființat;

15 fiindcă legea rodește mânia¹, dar unde nu e lege, nu-i nici călcare de lege.

16 Pentru aceea este ea² din credință, ca să fie din har, și pentru ca făgăduința să fie statornică pentru toți urmașii – nu numai pentru cei din lege, ci și pentru cei din credința lui Avraam, care este părinte al nostru, al tuturor,

17 precum este scris: Te-am pus părinte al multor neamuri – în fața Celui în care a crezut, adică a lui Dumnezeu Cel ce învie

¹Existența unei legi presupune și posibila ei călcare, de unde mânia legiuitorului asupra celui ce o calcă.

²= Moștenirea făgăduită.

morții și pe cele ce nu sunt le cheamă ca și cum ar fi³;

18 împotriva oricărei nădejdi nădăjduind, el a crezut că va fi părinte al multor neamuri, după cum i s'a spus: Așa vor fi urmașii tăi;

19 și neslăbind în credință, nu s'a uitat la trupul său amorțit – că era aproape de o sută de ani – și nici la amorțirea pântecelui Sarei;

20 și'ntru făgăduința lui Dumnezeu nu s'a îndoit prin necre-

³Alte traduceri: (Dumnezeu) cheamă la ființă pe cele ce încă nu sunt; cheamă neantul la existență; le cheamă la existență pe cele ce nu există. Opțiunea de față e corectă nu numai prin literalitatea traducerii, ci și prin ideea fundamentală că Dumnezeu nu trăiește în virtual, ci numai în real (El însuși fiind realitatea supremă, izvor a tot ceea ce există); o făgăduință a lui Dumnezeu (pentru viitor) e virtualitate numai pentru noi, dar nu și pentru El: de îndată ce a rostit-o, ea a și devenit o realitate, așa cum trebuie s'o considerăm și noi prin actul credinței (în legătură cu aceasta vezi și nota de la Mc 11, 24).

dință, ci s'a întărit în credință, dându-I slavă lui Dumnezeu

21 și fiind încredințat că ceea ce El i-a făgăduit are putere să și facă.

22 Iată de ce credința lui i s'a socotit ca dreptate.

23 Dar nu numai pentru el s'a scris că i s'a socotit ca dreptate,

24 ci și pentru noi, cei cărora ni se va socoti, ca unora care credem în Cel ce L-a înviat din morți pe Iisus, Domnul nostru,

25 Care S'a dat pe Sine pentru păcatele noastre și a înviat pentru îndreptățirea⁴ noastră.

Matei 7

21 Nu tot cel ce-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în împărăția cerurilor, ci acela care face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.

22 Mulți Îmi vor spune în ziua aceea: Doamne, Doamne, oare nu în numele Tău am profețit? și nu în numele Tău demoni am

⁴Îndreptățirea e un termen frecvent în teologia paulină și desemnează calea prin care omul poate fi socotit drept în fața lui Dumnezeu, apt pentru mântuire. Această dreptate nu e un rezultat al cumpenii justițiare, ci se obține prin har, ca rod al iubirii dumnezeiești, pe de o parte, și prin faptele credinței omului, pe de alta.

scos? și nu în numele Tău multe minuni am făcut?

23 Și atunci le voi mărturisi: Niciodată nu v'am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine, voi, cei ce lucrați fărădelegea!⁵

Tâlcuire

„Nu oricine îmi zice: Doamne, Doamne, va intra întru împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui

din ceruri.” Numai cu rugăciunea nu te vei mântui; la rugăciune trebuie să adaugi și plinirea vocii lui Dumnezeu - toate îndatoririle pe care le ai, potrivit cu tagma ta, cu rânduiala de viață în care ești lăsat. Și la rugăciune trebuie să cerem în primul rând ca Dumnezeu să ne învrednicească a nu ne abate cu nimic de la sfânta Lui voie; și invers, cel ce are râvnă să plinească în toate

⁵Sfânta Scriptură versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

voia lui Dumnezeu se roagă mai cu îndrăznire înaintea Domnului, iar rugăciunea acestuia ajunge mai lesne la scaunul Lui. De asemenea, acolo unde rugăciunea nu este însoțită de viețuirea după voia lui Dumnezeu, ea nu este adevărată rugăciune, făcută din inimă și cu trezvie, ci rugăciune făcută doar în afară, citită, în timpul căreia nevrednicia sufletească este acoperită cu ceața multei vorbiri, iar gândurile rătăcesc în neorânduială. Evlavia trebuie să îmbine amândouă aceste laturi ale vieții duhovnicești, și roadele se vor arăta.⁶

⁶Sfântul Teofan Zăvoratul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an.*